

Vagy a lendítés? A koncentráció?
 A csend a fémes suhintás után?
 Egy rozoga kosárba gyűjtöm
 a hasábokat.

Szorít a munkavédelmi cipő.
 Mostanában mintha
 összementek volna a dolgok, a dolgaim.
 Kevesebb lett körülöttem a levegő,
 mint egy öregember körül,
 aki ragaszkodik a nyútt kardigánjához,
 és akitől elszökдösnek az emlékei.

Valahogy belülről fázom.
 Mondanám is, hogy hidegen hagy
 a világ, felőlem aztán le is kapcsolhatnak
 a főkapcsolót az arra illetékes szakemberek.
 Béke lenne a nyílt vasúti pályán,
 a vonatok nem rohannának egymásba
 a menetrendi bizonytalankodások miatt.

Mikor megélezem a fejszét,
 már megy le a nap.
 Az alkonyi fényben
 faforgácsok, törmelékek mindenütt.
 Egy hosszú küzdelem nyomai.

Gerevich András

Röntgenfelvétel

A csontod akácfa,
 húsdod méhviasz,
 körmöd fakéreg,
 tej folyik ereidben,
 a májad fekete humusz,
 az agyad száraz homok,
 szíved tömör alumínium,
 péniszed eres márvány,
 az ondód izzó láva,
 gondolatod maró salétrom,
 és lüktető hús a lelked.

A sebezhetőség teremtésmítosza

A méhviaszt pigmenttel kevered,
megszínezed és megformálsz a testet,
elnevezed a részeket:
ez a vágy, ez a betegség, és ez a tudat.
Gondolattal szülsz, most csak te érinted: tudod,
a viasz a gyúrásnak milyen hőfokon, hogy enged,
te adod meg a végső formát és állagot:
tested része lesz.
Én is része vagyok, benne fogantam,
és most kilök magából, hogy anyag legyek.
Hangoddal szoptatsz, ujjaiddal rajtam zenélsz,
meggyúrod a nyakat, hasfalat és bicepszet,
megformálsz a szerveimet:
máját, szívet, pajzsmirigyet, herét és péniszt adsz.
Mindet elnevezed: ez a szégyen, az a kegyelem,
és ahol mind egybenő: a sebezhetőség.
Minden tudásodat és érzésedet belém ereszted,
a méhviasz viszont sosem adja át magát teljesen.
Sűrű anyagomba túrod ujjadat,
a viasz megolvad, szétfolyik, lecsepeg –
rátapadok a bőrödre. Rákeményedek.

